

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 1.
Tammikuu

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG **HUUGO NYBERG**
Vastaava. Toim. sihteeri.
Johanneksentie 4,
puh. 81 54.

27:s vuosik. 1922.

— Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 10 mk. koko vuodelta. —

Kustaa Killinen.

Pitkä työpäivä on loppuunkulunut. Uutteran työntekijän työaseet ovat syrjään siirretyt. Yöllä vasten Loppiaispäivää kuoli äkkiä kodissaan *Kustaa Killinen*. Sydänhalvaus oli arvatavasti odottamattoman kuoleman syynä.

Enemmän kuin 40 vuotta on johtaja Killinen Kuopion kuurojenkoulussa työn johtanut tasaiseen, maltilliseen tapaansa. Taaskin päätyi äsken lukukausi, ja oppilaat jättivät joululuvan ajaksi koulunsa. Siihen palatessa oli heidän ensimmäinen surullinen tehtävänsä saat-taa haudan lepoon kunnioittamansa johtaja. Tuskinpa he ennen olivat voineet ajatellakaan kouluansa ilman häntä. Nyt on kuitenkin kuolema siirtänyt 72-vuotiaan johtajan pois heidän piiristään.

Taajat rivit kasvavia kuuromy-kiä ovat vuosikymmenien kuluessa täyttäneet johtaja Killisen johtaman koulun. Hänen ponnistuksiaan on suureksi osaksi kiittäminen siitä, että tämä koulu pienestä alusta laajennettiin suureksi oppilaitokseksi, jossa kuuromykät lapset saavat kas-vaessaan sitä opetusta ja kasvatusta mikä on ihmiselle välttämättömän tarpeellinen. Johtaja Killisen pyrintönä olikin johtaa työ sellaiseen käytännölliseen suuntaan, että se vastaisi, mitä täysi-ikäinen kuuro- mykkä elämässä tarvitsee.

Vuosikymmeniä oli johtaja Killinen myöskin ollut Kuopion valtuuston jäsen ja kauan sen pu-heenjohtajakin. Taukoamatta hän käytti sitkeää työ- tarmoaan kunnallisten tehtävien ja koulutyön suori- tttamiseen. Isänmaan palvelukseen hän jo nuo- ruudestaan asti oli uhrannut voimiaan. Läpi elä- mänsä hän pysyi uskollisena tälle pyrintönsä, ottaen yllämainittujen töiden ohella tehokkaasti

osaa myös suurisuuntaisempaan työhön kotikau- punkinsa edustajana valtiopäivillä.

Tyhjään ei vainaja aikaansa kuluttanut. Hyvää kirjallisuutta lukemalla hän vielä vanhempanakin pyrki laajentamaan tietoaan ja henkistä näköpiiriään. Nuorempana hän kesäisin halusta teki ruumiillista työtä kauniissa kesäkodissaan Kallaveden saarella. Siten säilyi mieli virkeänä, voimat sitkeinä.

Varsinkin Savossa ja Karjalassa, mutta muuallakin maassamme on kaikenikäisiä kuuromykyä, jotka muistissaan säilyttävät sen miehen muistoa, jonka kuva nyt heidän lehteensä kaunistaa. Lapsuuden aikana se painui heidän mieleensä, mutta varmaankin se läpi elämän muistuttaa heitä monesta tärkeästä elämän-ohjeesta, jonka johtaja Kil- linen koetti opetuksessaan ja esi- merkillään teroittaa heidän mie- liinsä. Häntä nyt muistelllessaan nousee varmaankin monien hä-

nen entisten oppilaiden mieleen ajatuksia kuten nämä:

»En tahdo elää laiskan toimetonta elämää, sillä se on häpeällistä. Pintapuolinenkaan ihminen, joka ensi sijassa etsii omaa etuansa ja helppoa työ- paikkaa, ei saavuta kunnon ihmisen arvoa. Sy- vemmälle on pyrittävä! Luojan antamia henkisiä ja ruumiillisia voimia on käytettävä uutteraan, epä- itsekkääseen työhön. Siten minäkin voin palvella apuani tarvitsevia kansalaisia ja isänmaata, itse työssä kehittyessäni.»

Kuuromykät, tahdottehan täten säilyttää ja nou- dattaa johtaja Kustaa Killisen teille antamaa esi- kuvaa!

N. H—s.

Kustaa Killinen.

Missä määrässä on puhe- ja huulilta-lukumistaito tuottanut minulle hyötyä?

(Palkittu kilpikirjoitus).

En ole viime vuosikymmenenä muista elämäntavoista saanut niin suuressa määrin nauttia suurempaa hyötyä kuin otsikossa mainitusta taidosta. Ilman tätä olisi elämäni ollut ylen synkkää ja tyhjää, varsinkin täällä maalaiselämän yksitoikkoisuudessa. Pitkäaikaisen kokemuksen perusteella yksinomaan kuulevien seurassa ja heidän puhe- ja kieli-ikäyttötapoihinsa tottuneena voin suoraan sanoa, että tunnen olevan pikemmin kuulevan kuin kuuromykän puolella. Ensikertalaisena kuuromykkänä, — tarkoitan tällä äsken koulunsa lopettanutta ja ja tullutta siihen paikkakuntaan, jossa ei ennestään ole koskaan ollut kuuromykkää ja jossa väestö yhtä vähän tietää hänen puhutavastaan, — oli minun alussa vaikea käsittää vieraitten kuulevien puheita ja saada heidät ymmärtämään oman ääneni. Tämä jälkimmäinen kävi paljoa helpommin päinsä kuin edellinen, mikäli olin lapsena ollut muutamia vuosia kuulevana ja säilyttänyt ääneni jokseenkin selvänä. Tässä puhutavassa ei tule mikään liiallinen suunavaaminen kysymykseen, vaan siinä on päätekijänä selvä ääni. Mitä taas edelliseen tulee, oli se, sensijaan että koulussa olin oppinut lukemaan puhetta yksinomaan harvaan ja isosti liikkuvilta huulilta, hyvänjoukon päinvastainen. Mutta aikojen kuluessa olen tässäkin yhä enemmän edistynyt sitä mukaa kuin väestö alkoi ymmärtää miten puhetaitoiselle kuuroille puhutaan.

Kerrassaan huippusaavutuksina puhe- ja huulilta-ymmärrystaidossani pidän niitä keskusteluja, joita olen käynyt aivan tuntemattomien ja kuuromykkiä ymmärtämättömien kuulevien kanssa. Kun puhun tässä siitä, että kuuromykätkin voisivat keskustella tuntemattomien kuulevien kanssa, niin se ehkä oudokuttaa niitä, jotka etsivät yksinomaan »suurta suuta». Mutta olen itse näin tehnyt, niin uskomattomalta kuin tämä monesta tuntuukin, etenkin niissä paikoissa, joissa välttämättömät asiat vaativat puhuttelemaan tuntemattomia, kuten esim. huutokau-poissa, myllyissä, postissa j. n. e; ja eipä näissä tilaisuuksissa tulokseni ole olleet laihoja. Suurena apuna molempipuoliseen ymmärrykseen pidän myöskin, sivumennen sanottuna, kotipitäjäni ja ympäristön murteen taitoani, joka jonkun verran poikkeaa oikeasta suomenkielestä. — Kerrottakoon tässä huvin vuoksi mitä hyvinlausuttu kuuromykän ääni voi matkaansaattaa: Kylätiellä oli kymmenkunta henkeä koolla. Tulin sinne ja liityin joukkoon noin vain omaksi huvikseni. Muutamia tuttuja oli, mutta suurin osa vieraspaikkakuntalaisia. Havaittuani kaikkien kasvot vakaviksi, lausuin heille hauskan ja sopivan lauseparren. Tarkoitukseni oli saada selville ymmärtävätkö *kaikki* puhuttani, nuo tuntemattomat myös. Tulos oli hyvä; kaikki kä-

sittivät puheeni, kun huomasin heidän naamansa yht'äikää kirkastuneen. Tein toisen koomillisemman (hauskemman) yrityksen ja tuntemattomatkin puhkesivat äkkiä leveään nauruun. Tämä ei tietysti ole ainoa. Lukemattomia esimerkkejä olisi kerrottavana. Ei sekään kylliksi, että ihmiset ymmärtävät minua, vaan minäkin heitä niin hyvin, että voin täydellä syyllä sanoa olevani parhaassa yhteisymmärryksessä paikkakuntalaisten kanssa.

Yleensä olen tullut siihen johtopäätökseen, että kuivasti ja tasaisella äänenpainolla puhuminen kuuleville saa heidät parhaiten ymmärtämään puheeni. Usein olen havainnut pienen erotuksen eri-ikäisten ihmisten kuulokyvystä kuulla puhuttani. Lapset ja nuoruus-ijässä olevat parhaiten selviytyvät, jotavastoin vanhempi väki poikkeuksia lukuunottamatta, kaipaavat pikkasen kovempaa ääntä.

Luotuani yleissilmäyksen niihin kokemuksiini, jotka koskevat kuuromykkäin puhe- ja huulitalukemistaitoa, täytyy minun, joka muuten harrastan viittomakieltä kuuromykkäin itsensä keskuudessa, myöntää kuinka suurta hyötyä ja siunausta on tästä taidosta. Se ikäänkuin yhdistää kuuron ja kuulevan yhdenvertaiseksi. Senvuoksi merkitsee kuurojen puhetaidon opettaminen ja kehittäminen heille kalliin lahjan antamista.

Tulin kuuroksi 7 vuotiaana ja kouluun tullessani oli minulla jonkinlainen auttava puhetaito.

Toivo Tuomola.

Kun minä olin kuuleva.

Lapsuus kaikkine riemuineen ja leikkeineen muistuu usein niin elävästi mieleeni. Ihanimmat muistot lapsuudestani ovat minulla siltä ajalta, jolloin minulla oli onni olla kuuleva aina kahdeksanteen ikävuoteeni asti. — Kotona, joka oli kaukana Perä-Pohjolassa, jylhän ja mahtavan luonnon keskellä, oli minulla tilaisuus ihailla ja kuulla kaikkea mitä luonto tarjosi.

Muistan kyllä vielä miten hauskaa oli kuulla toisten ihmisten puhetta, laulua ja ihanaa soittoa. Usein muutamat uskovaiset kyläläiset kokoontuivat pitkinä talvi-iltoina kotiini laulamaan hengellisiä lauluja. Tuskinpa kukaan niin hartaasti kuunteli kuin minä ja uskalsinpa joskus arasti yhtyäkin heidän lauluunsa.

Mutta vielä lähtemättömämmästä on muistissani mitä suuri luonto puhui ja laului. Ihana oli kuulla lintujen laulua, käen kukuntaa, aaltojen loiskinaa, puiden huminaa, kosken kohinaa ja kaikua, joka kuului kuulakkaina talvi-iltoina aina vastaten vaaroilta, ties mistä ilmojen ääristä. Se minua usein oikein huvitti ja joskus huutelin kurkkuni käheäksi kun halusin tietää osaako se vastata kaikenlaisiin huutoihini.

Vieläkin selkäpiitä karmii muistelllessani sydän-

talven pimeitä iltoja, kun susi korvessa ulvoi ja tuuli valittaen nurkissa vinkui. Mutta voiton vei kotini ohi juokseva koski, jonka pauhua minä olen lumottuna kuunnellut. Se on minut lapsena niin usein tuudittanut uneen, sillä se kuului seinien sisällekin pehmeänä ja kumahtelevana. Kotini oli korkealla rantatörmällä. Sieltä minä usein kauan katselin kosken vaahtopäisiä hyrskyjä kuinka ne vihaisesti puskiivat rantakalliota vastaan. — Kerran eräs tyttö putosi koskeen ja olisi hukkunut ellei eräs tukkilainen olisi häntä pelastanut. Tyttö kannettiin kotini tupaan virkoamaan. Kaikki olivat ulkona töissä, ainoastaan minä olin tuvassa katselemassa akkunasta tukinlaskua, sillä äitini oli kieltänyt menemästä ulos varsinkaan kosken rannalle, peloitellen «vesinäkillä». Katselin vuoroin koskelle ja sen vaatimaa uhria. Kevät-tulvan paisuttama koski pauhasi nyt ärjyen ja uhkaavana. Sitä säästi tukkien jymäät kumahdukset, kun ne iskiivät toisiinsa ja tukkilaisten raikkaat laulut.

Elämäni varrella olen tullut huomaamaan, että minulta on jäänyt vielä paljon kaunista ja ihanaa kuulematta, mutta minulla on vielä jonkinlainen aavistus kuinka ihanaa se on. — Yritinpä nyt kuurona kerran kuulevien toverieni kuullen laulaa. Omasta mielestäni lauloin kauniisti ja kysyin kuulevilta: «enkö laulakin kauniisti?» He sanoivat halveksien että: «möliset.» Sen jälkeen en ole koskaan yrittänytkaan toisten kuullen laulaa. Mutta itseni vaan laulelen. Se tuo mieleeni iloa ja reippautta ja luen innokkaasti mukavia runoja. — Pistäydynpä usein kirkkoonkin, jossa on mahtavat urut ja kuulen rinnassani mahtavia sävelaaltoja. Joskus kiipeän kirkon torniin kellonsoittajan luo ja luulen siellä olevani kuuleva kun niin selvästi kuulen kellojen soiton. — Ne ovatkin ainoat konsertit, joissa joskus käyn.

Myös pitkällä junamatkoillani, torkkuen istuessani vaunun nurkassa, syvennyn kuuntelemaan vaunun pyörien laulua. Vaunun hiljaiset keinahtelut pyörien iskiessä kiskoja päihin on kuin tahtia sille.

Korvenpoika.

Lappia kulkemassa.

Kirj. Tuomo Ikonen.

Illan hämärtäessä olimme jo paluumatkalla. Juhani harppoi edellä. Minun täytyi riisua takki käsivarrelleni, jotta jäisi jälkeen. Oltiin jo likellä venettä, kun takkini povitaskusta putosi joku paperi maahan. Minä kopeloimaan takkiani — ja voi kauhistus: muistikirjani oli pudonnut! Siinä oli luettelo kaikista kuuromykistä ja muistiinpanot koko kesän matkoista ja toimituksista. Korvaamaton vahinko! Juhani täytyi palata sitä hakemaan. Luomessa näkyivät jälkemme koko hyvin, mutta alkoi jo olla pimeä: osaisikohan Juhani kulkea samoja

jälkiä takaisin? Pahoilla mielin tallustelin veneelle, harmitellen sitä, että tasku oli jäänyt panematta säppineulalla kiinni. Mitähän kyytimiehetkin arvelivat tällaisesta matkustajasta? Mutta Simoni ja Oskari eivät olleet milläänkään. Heidän nuotio-tuleensa oli ollut lentää tiainen, ja kansa uskoo, että se on pahanonnen lintu. Simoni oli heti sanonut, että nyt tulee joku vastoinikäyminen! Ja niinpä tulikin! Miehet lohduttelivat minua, että usein sattuu Lapissa tuollaisia vahinkoja: putoaa puukko tupesta tai säkki ahkiosta — matkamiehen täytyy palata välistä peninkulmien päästä niitä etsimään. — Koska ilta alkoi jo olla myöhä, päätimme lähteä Juhani jälessä takaisin Peltovuomaan ja olla siellä yötä. Seurasimme jälkeäni niin hyvin kuin voimme. Pimeässä se oli kyllä vaikeaa, mutta jäljillä vain pysyimme. Olemmepa me kuin intiaanit ainakin ajamassa valkoihoista miestä takaa! Mutta sitten eksyimme jäljiltä juuri siinä, mistä olin Juhani eronnut, emme löytäneet jälkeä hakemallakaan. No jopa nyt vastustaa! Mitenkäs me kohtaamme Juhani? Jos Juhani löytää muistikirjani ja palaa samoja jälkiä veneelle, niin emme tulekaan vastakain. Oskari koetti huutaa Juhanille, mutta Simoni sanoi, että se on turhaa vaivaa, Juhani on niin huonokuuloinen, ettei kuulisi vaikka likellä huutaisi! No, mikäs auttaa, jos Juhani tulee veneelle ja näkee, ettei siellä ole ketään, niin kyllä hän arvaa, että me olemme lähteneet kylään, ja lähtee hankin vielä kerran Peltovuomaan. Mutta kyllä siitä vain Juhanille jalkavaivoja tulee! Eräässä paikassa tapasimme miehen jäljet, jotka näyttivät menevän veneelle päin. Tulitikon valossa niitä tarkastelimme. »Juhani tästä on mennyt», sanoi Oskari, »katsokaa, tällä on ollut kengänpohjissa paikat, ja paikat on Juhanillakin!» Onpa tuossa Oskarissa hyvä salapoliisin alku, nauroin minä. Mutta kun tulimme Peltovuomaan, näimme, että Juhani oli ollut meitä kaikkia viisaampi. Ensiksikin hän oli löytänyt muistikirjani aivan likeltä kylää, siitä missä olin takkini riisunut, ja toiseksi, hän ei lähtenyt kään enää veneelle, vaan meni kylään arvelleen, että tottapahan toiset tulevat perästä. Juhani oli kuin olikin oikeassa, mutta Oskarin salapoliisimaine sai pahan kolauksen. Näkyi muillakin olevan kengänpohjissa paikkoja, eikä vain Juhanilla!

Yöllä oli ankara pakkas, vähintään 10 astetta. Kun aamupäivällä ehdimme jälleen veneen luo, näimme, että pakkasherra on tehnyt kovasti työtä. Joki veneen ympärillä oli mennyt jäähän. Miehet näkyiväi olevan pitkissä mietteissä. »Annapa kuulua mitä aikovat», ajattelin. Miehet rupesivat ääneti virittelemään tulta keittääkseen kahvia, vaikka tuskin tunti sitte oli kylässä juotu lähtökahvit. Siinä tulen paisteesta pääsi kieli vähitellen irti. Kyllä se on nyt niin, että talvi näkyy tulevan. Ja nyt ovat suvannot jo varmasti jäässä. Kittilään kenties vielä pääsisi venettä vetämällä ja jäätä särkemällä, mutta jauholastin kanssa sieltä ei pääse takaisin. Heidän ei siis kannata lähteä Kittilään... Jaa, mitä tehdä?

Voisi veneen vetää rannalle ja maisin palata Enontekiön kirkolle odottamaan rekikeliä... Takaisinpaluu ei minua miellyttänyt. — No, he voivat viedä minut veneellä likimpään taloon Ounasjoen varrella, siitä saisin omin päini keinotella eteenpäin... Mutta mihin minä polkupyöräni panisin? Olisipa kovin vaivaloista pukata sitä pitkin tiettömiä rantatörmä! Kun myös Oskarin piti joka tapauksessa mennä Kittilään työnhakuun, arvelin jo ostaa koko veneen ja niin kahden Oskarin kanssa laskea, jos jäät sallivat, alas Kittilään ja vaikka Rovaniemelle asti. 700 markalla olisin tuon veneen saanut. Hetkisen jo paisutti rintaani ajatus, että pian tässä kuljetaan oikein omalla veneellä! — Lopulta kuitenkin sovittiin, että kyytimiehet vievät minut veneellä aina Kittilän rajalle asti Ylikyrön kylään, jonne Enontekiön kirkolta on n. 40 km. Etemmäs he eivät uskalla.

Niin lähdettiin taas alas Käkälöjokea. Rannalta hakattiin veneeseen käyrä koivu, jolla olisi sopiva jäätä särkeä. Ja kyllä keulamiehellä tuota raskasta koivurahkaa heilutellessa oli lämpimämpi kuin riihenpujilla! Mutta usein oli jää jo niin paksua, ettei se tahtonut mennä lyömällä rikki. Silloin piti Oskarin mennä taas »keulamoottoriksi» ja ruveta polkemaan jäätä rikki — me muut meloimme arvalla tai työntelimme sauvoimilla venettä jäähän avautuvaa kanavaa myöten eteenpäin. Monasti siinä pulahti Oskarin jalka liian syvälle: saapasvarret vettä täyteen. Toisin vuoroin taas vedettiin venettä köydellä; paikotellen jää oli jo niin lujaa, että se kantoi sekä veneen että miehet, jotka venettä vetivät tai työnsivät. Oli se hommaa! Ja aikaa se veti! — Mutta lopulta alkoi joki muuttua taas virtavaksi, ja pian laskea huristeltiin koskia alas kilpaa jäätelien kanssa. Niin päästiin taas Ounasjokeen. Kun rannalla oli keitetty kahvit ja murkinoitu, jatkettiin matkaa. Kosket menivät nopeasti, niin että ranta vilisi. Muutamassa kohden kurkisteli punainen ketunpää rantapehikosta kuin mökkinsä ikkunasta ohi kiitäviä matkamiehiä. Sitten oli taasen kilometrimääriä jäätynettä suvantoja, ja saatiin käyttää jälleen kaikki konstit, että päästäisiin eteenpäin. — Illan hämärtäessä alkoi lopultakin koskitaival. Mahtava Ketokoski joka on monta km. pitkä laskettiin muutamassa minuutissa; koski toisensa jälkeen kohahti ohi, ja vaikka tuli jo aivan pimeä, lasketteli Simoni onnen kaupalla ja aivan onnellisesti jokea alas. Ei sitä matkaa helposti unohda. Äänetön erämaan rauha kummankin rannan metsissä; ympärillä kiehuvaa koski — ja sitte alkoivat taivaalla hulmuta revontulet, valkeina, vihreinä ja keltaisina. Kiittää niiden haaveellisessa valossa, taivaan kirkkautta tähytellään — olipa se kuin kulkua sadunmaassa. Ei sitä voi kuvata, mutta ei sitä voi unhoittaakaan...

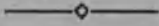
Jäät alkoivat taas estää kulkua. Lopulta tuli »stopp. tykkäänään.» Mutta silloin oltiinkin likellä erästä taloa, johon olimme päättäneet pyrkiä yöksi. Talo oli vierasvarainen, ja pian oltiin unen helmoissa ja matkattiin niille maille, missä veneen

alla kuohuu hopeainen koski ja ylhäällä taivaalla räiskyvät kultaiset revontulet...

Yöllä oli jälleen kova pakkanen. Jää oli jo niin lujaa, että! kesti talon kohdalta huoleti kävellä yli joen. Kyllä nyt on venekyyti lopussa! Vene vedettiin rantatörmälle ja käännettiin kumoon. Tuossa olkoon ja nähköön unta uudesta kesästä, jolloin se taas ylpeänä halkoo koskien kuohuja! — Ylikyröön oli enää vain muutamia kilometrejä. Simoni ja Juhani tahtoivat täyttää sopimuksensa, ja niinpä yhdessä menimme sinne. Ajelin pyörällä lunta myöten missä metsäpolku vain salli, muut kävelivät. Kovin paljon ei lunta vielä ollut, ehkä n. 1/2 korttelia. Ajaa vielä saattoi. Ylikyrössä heitettiin hyvästit. Simoni ja Juhani kääntyivät jalkaparikassa Enontekiölle päin, Oskari ja minä Kittilään. Oskarin selässä keikkui reppuni ja repun suussa saappaani; toinen oli alkanut hieroa kantapäätä. Ylikyrössä ostin senvuoksi poronnahasta tehdyt kevyet ja lämpöiset karvakengät eli »nutukkaat», joiden varret käännetään pauloilla nilkkoihin kiinni; kyllä nyt oli kevyt kävellä hippasta — ja pukata pyörää. Niin — siitä pyörästä se nyt tuli vastus! Tähän asti se oli ollut uskollinen palvelija ja kärsivällisesti kantanut herraansa, tuhansia kilometrejä, mutta nyt piti herran ruveta työntämään ja taluttamaan ja kantelemaan palvelijaansa. Palvelija pyöri polkua myöten, herra sai harppaa tiepuoleessa mättäitä pitkin. Kyllä tämäkin oli »valtamaantietä»! Pahainen polku milloin luikerteli jokitörmä, milloin ryömi metsään tai melkein kokonaan hävisi risukoihin. Milloin tarttui ratas johonkin risuun, milloin tarrasivat polkimet mättäaseen kiinni, milloin sulki kaatunut puu tien, milloin piti ponnistella jonkun syvän ojan yli. Ei ole silloin pyörä hauska toveri! Mutta mukana se kulki kuitenkin. Ensimmäisellä peninkulmalla meni aikaa ainakin 4 tuntia! — Kerran piti mennä 4 à 5 sylvä leveän joen poikki. Joen rannat olivat vahvassa jäässä, mutta keskijoki vain hienossa viitassa. Joko nousi tie pystyyn? Ei sentään. Löysimme pari pitkää seivästä, jotka sidottiin koivunvitsalla yhteen. Niin saatiin silta. Ritisi ja rutisi se silta, mutta yli päästiin. Minun täytyi huutaa »eläköötä» hyväälle onnellemme. — Oppaana edellämme oli peninkulmamääriä juossut ketturepolainen. Mutta muutamassa paikassa oli itse metsänkuningas, karhu, kävellä tallustellut jokirantaan. Liekö käynyt juomassa. Jalan jäljet olivat suuremmat kuin miehen kämmen. Oli ollut kai suuri otus. Minulla oli repussani lyhyt taskumauser (pistooli). Oskari kysyi: »Ampuisitteko, jos karhu tulisi vastaan?» — »Täytyisi kai ampua», sanoin minä. — Mutta karhun jäljet tulivat tien poikki vielä kahdessa kohdassa — tiesi vaikka ukko olisi hyvinkin likellä. Täytyi jo kysyä Oskarilta: »Ketä-hän tässä enemmän pelottaisi, karhua, vai meitä, jos todella satuttaisiin vastakkain?» — Karhua emme kuitenkaan kohdanneet. — Kerran alkoi Oskari, joka kulki edellä, huutaa: »Ampukaa, anipukaa!» Mikä hätänä?! Vain parikymmentä metriä

yläpuolellani lensi suuri, lumivalkea joutsen hitaasti, raskain mahtavin siivenlyönnein. Mikä komea lintu! Ei kumma, jos Oskarissa heräsi murhahimo. Mutta ampuma-ase oli repussa, siellä olkoon. En olisi ehtinyt häiritä tuon kuninkaallisen linnun rauhaa, jos olisin tahtonutkin. — Tultiin taloon. Kerroimme heti suuren uutisemme: karhu on kuljessellut tuolla ylempänä, tuskin kilometrin päässä talosta! Siitäkö jahti-into nousi!

Jatketaan.

Suomalaisille k.m. „Olympiamiehille“!

Vuosi 1921 oli erittäin onnekas koko maamme urheiluelämälle ja suomalaiselle urheiluliikkeelle. Monet kansainväliset voitot ovat todisteina siitä korkeasta tasosta, jolla suomalainen urheilukulttuuri nykyään on. Kerta toisensa jälkeen on siniristi lippu kohonnut voittotankoon yläpuolelle muiden kansojen värien.

Myös maamme kuuromykät ovat astuneet samaa kunniakasta tietä. Se voitto minkä te, Suomen k.m. urheilijain valiot saitte syysk. 10—11 päivinä, kuuluu kesän kauneimpiin saavutuksiin. Paljon teiltä odotettiin, mutta enemmän vielä annoitte. Yllättävän ylivoimaisena esiintyi silloin suomalainen kuuromykkäurheilu skandinaavisen rinnalla. — Luulen että *niin* musertavaa tappiota eivät vieraamme sentään olleet edes uneksineet. Suomen kuuromykät ovat valveutumassa!

Ja eräs toinenkin voitto saavutettiin näinä kunniakkaina päivinä kuuromykkäin nimeen. Tarkoitte, että te voitollanne olette tehneet kuuromykkäaatteelle samanlaisen palveluksen, kuin kuulevat veljenne tekivät Antverpernin Olympialaisissa koko Suomelle. Niinkuin he voitoillaan käänsivät maailman huomion pienen tuntemattoman maamme puoleen, niin olette tekin tehneet kuuromykkäin maailman entistään tunnetummaksi kuulevain keskuudessa. Olen varma että S. K.m. Liitto on teidän voittonne ansiosta saanut monta uutta ystävää. Ja niiden, jotka ennen olivat kylmiä aistivallistysille, on nyt monen silmät auenneet näkemään että aistivallistenkin sisimmässä on tuntemattomia syvyyksiä, joissa ääretön määrä tahtoa ja tarmoa kuohuu salassa — ilmaisumuotojen puutteessa.

Siitä kaikesta tulee kiitos tällä hetkellä ainoastaan *teille*. Ainoastaan henkinen ja ruumiillinen kulttuuri ovat ne voimat jotka voivat saada osakseen arvontantoa ja huomiota aineellisuuteen taipuvan nykyajan silmissä.

Tunnetteko mihin tämä kunnia teitä velvoittaa? — Ei suinkaan laakereilla lepäämiseen, vaan jatkuvaan, uupumattomaan työhön. Teidän on turvattava se asema mihin näissä pohjoismaisissa k.m. kisoissa nousitte, että maamme kaiket ajat pysyisi etualalla.

Innostakaa monia k.m. miehiä ruumiinharjoituk-

siin ja urheilunn, kasvattakaa heistä seuraajia itsellenne, että he kerran vuoronsa tullen voisivat kunnialla pitää siniristi lipun korkeimman tangon hui-pussa, mihin te sen olette kohottanut!

* * *

K. U. L. on oman äänenkannattajan puutteessa saanut muutamia palstoja Kuuromykkäin lehdeltä käytettäväkseen. Tämä on varmaankin ilosanoma k.m. urheilijoille, joilta tähän asti on puuttunut tällaista yhdyssidettä. — Osastoa, nimeltä Urheiluosasto, toivotaan voitavan julkaista säännöllisesti joka numerossa.

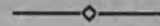
Mahdollisesti koettaa vielä aika jolloin kuuromykkäin oma Urheilulehti voidaan saattaa julkisuuteen. Mutta sitä ennen täytyy maamme k.m. urheiluelämä saada niin vankalle pohjalle että se todella ansaitsee oman lehden. Tämä vähäinen alku koetetaan saada niin tarkoitustaan vastaavaksi kuin suinkin ja siinä mielessä pyydetään kaikkia k.m. urheiluharrastajia lähettämään toimitukselle urheilukirjoituksia. Pienet uutisetkin ovat tervetulleita.

Nyt kun on kysymyksessä viime syksynä saavutetun johtaja-aseman säilyttäminen Pohjoismaisissa k.m. kisoissa luotamme siihen että te joille on jostain arvosta suomalainen kuuromykkäurheilu, teette voitavanne yhteisen asian puolesta!

* * *

«Ulos kentille kunniakilvontaan, sävel säihkyvä soi yli Suomen maan»!

Tuula.

Kilpikirjoitukset.

Turun kuuromykkäin auttajayhdistyksen toimikunnan julistaman kilpikirjoitusten lähettämisaika loppui joulukuun 1 päivänä. Siihen mennessä oli kolme kirjoittajaa lähettänyt yhteensä kuusi kilpikirjoitusta. Kuten muistetaan saivat kilpailijat vapaasti valita kirjoitusaiheensa seuraavista seikoista:

1. Miten tulini nykyiselle työalalleni?
2. Kumpiko sopii kuuromykille parhaiten maanviljelyskö vai ammattityö?
3. Missä määrässä puhe- ja huulitalukemistaito on tuottanut minulle hyötyä?
4. Ajatukseni kieltolaista.
5. Eräs koulumuisto.

Näihin kysymyksiin oli nimimerkki »Epävarsinainen» vastannut neljään ensimmäiseen, »Juliana» kolmanteen ja »Anelma» neljanteen.

Lähettäjäin kirjoitukset olivat ensin toimikunnan jäsenten luettavina ja arvosteltavina. Sitten toimikunta kokoontui niitä yhteisesti arvostelemaan ja palkinnoista päättämään. Kun kilpailijat ilmoituksensa mukaan ovat epävarsinaisia kuuromykkiä, tapahtui kirjoitusten arvosteleminen toimikunnan määräämässä ensimmäisessä sarjassa Varsinaisista

kuuromykistä ei kukaan ollut ottanut osaa kilpailuun.

Toimikunta arvosteleekin ensin «Epävarsinaisen» kirjoitusta «Miten tulin nykyiselle työalalleni?» Siitä huomautettiin, että se on tarpeettoman laaja ja pikkuseikkoihin menevä sekä loppui ikäänkuin kesken, koska kirjoittaja ei sanallakaan kuvannut puusepän oppiaikaansa. Toisaalta taas luultiin kirjoittajan oikein käsittäneen kysymyksen rajoitettua sanaottavansa siihen ajankohtaan asti kun hän joutui nykyiselle työalalleen. Yksimielisiä olivat toimikunnan jäsenet siitä, että kirjoitus on erittäin sujuvasti kirjoitettu sekä ajatuksen että muodon puolesta. Kirjoittaja on saanut siihen sielukkuutta, jota harvoin tapaa kansakoulun käyneidenkään ruumiillista työtä tekevän kirjoituksissa. Tämän kirjoituksen asetti toimikunta ensimmäiselle tilalle. Saman kirjoittajan toinen kyhäelmä «Kumpiko sopii kuuromykille parhaiten maanviljelyskö vai ammattityö?» sai myös osakseen kiitettävän arvostelun. Se pidettiin asian ytimeen osuvana ja sielullisesti oikein johdettuna. Se tulikin toiselle sijalle. «Julianan» kirjoitus «Missä määrässä puhe- ja huulitalukemistaito on tuottanut minulle hyötyä?» arvosteltiin niinkään hyväksi ja pidettiin siinä lausuttuja puhe- ja puheenhuomaamistaitoon kehittäviä keinoja suositeltavina. Tämä kirjoitus asetettiin kolmanneksi sijalle «Anelman» kirjoitus «Ajatukseni kielto-alaista» asiaan nähden pidettiin heikonlaisena, mutta muodon puolesta hyvänä, joten sekin päätettiin palkita ylimääräisesti.

Toimikunta ajatteli, että parhaimmat näistä kirjoituksista painettaisiin Kuuromykkäin Lehteen.

Arvostelun päätyttyä avattiin salanimipaperit ja havaittiin, että «Epävarsinainen» oli puuseppä lisäksi Ojala Salosta, «Juliana» pienviljelijä Toivo Tuomola Mellilästä ja «Anelma» neiti Hilda Tapoila Rengosta.

Näin ollen sai siis lisäksi Ojala I ja II palkinnon, Toivo Tuomola III ja Hilda Tapoila ylimääräisen palkinnon.

Toimikunta toivoo, että kilpailijat jotka näin saavuttivat hyvät tulokset, jatkaisivat kirjoittamistaan ja koettaisivat kehittää itseään edelleen, että he tulevissa kilpikirjoituksissa, joihin osanotto toivottavasti on runsaampi kuin nyt toimeenpantuihin kilpailuihin, voisivat pysyä ensimmäisten rinnalla.

Plm.

Kust. Killisen muistolle.

Suuri surusanoma on tullut. Poissa on tästä elävitten maasta kallein ja korkein, meidän, Suomen kuuromykkien, rakkain setämme, Kuopion kuuromykkien johtaja, Kustaa Killinen! Hän meni sinne, missä mykkäin kieli raikuu ja kuulee siellä mykkäin ilosta veisaavan voiton virttä.

Hirveän ikävä ja kova suru johtuu varmaankin

jokaiselle kuuromykkälle, joka on käynyt Kuopion kuuromykkien koulun. Hän ei voi olla kaipauksella muistelematta johtaja K. Killistä, hyvää ja rakastettua, joka on niin paljon tehnyt hyväksenne tuntemalla kuuromykkäin kasvatuksen suuren tarpeen ja toimittamalla monta oppikirjaa Suomen kuuromykkien. Luulen kaikkien kuuromykkien, jotka tunsivat johtaja Killisen, sanovan kanssani: «Rauha ja siunaus olkoon hänen tomullensa ja kepeät mullat peittäköön hänen hautansa.»

Laina Urpanen.

Esitelmäpäivät Helsingissä.

Esitelmäpäivät pidettiin tammik. 6, 7 ja 8 p:nä Helsingin ja Uudenmaanläänin kuuromykkien. Osanottajia oli kaikissa esitelmätalouksissa runsaasti. Maaseudulta ei ollut saapunut paljon kuuromykkä. Kiitollisina ja innostuneina seurasivat kuuromykkät puhujien esitelmää. Toivomme, että monet k. m. saivat uusia ajatuksia ja uusia tietoja itselleen.

Esitelmää pitivät k. m. opettaja hra *Emil Ahola* Mikkelistä seuraavista aineista: «Tottumukset», «Säästäväisyys» ja «Kuinka puhekoulun käynyt voi säilyttää ja kehittää puhetaitoansa». Hra *E. Savisaari* Turusta esitelmöi «Kieltoalan nykyisestä asemasta maassamme», «Kuuromykkäin oikeudesta perintöasioissa» sekä «Piispa Alopauksen muiston säilyttämisestä Turussa». Pastori *H. Nyberg* piti 3 esitelmää Ison Vihan ajoista Suomessa v. 1700—1721, sekä yhden saarnan. Hra *Eino Karilas* esitelmöi «Nuoruudesta», nuoruusajan tärkeydestä, sen vaaroista ja eduista. Rouva *Elma Ignatius* selosti Hilja Haahden äsken ilmestyneen kirjan «Todistaja», jota kuuromykkät seurasivat mielenkiinnolla. Opettajatar, neiti *Anni Karivirta* piti taikalyhtykuvien avulla esitelmän «Suomen elinkeinoelämästä» ja opettajatar neiti *Naima Helsingius* esitelmöi «Kodin merkityksestä ihmiselle». Esitelmänpitäjiä oli siis 7, jotka pitivät kolmen päivän kuluessa 13 arvokasta esitelmää.

Esitelmäpäivät olivat onnistuneet ja jättivät osanottajiin hauskan muiston. Olisi toivottavaa, että toisillekin paikkakunnille voitaisi niitä järjestää.

Urheiluosasto.

Kuuromykkäin Urheiluliiton hallituksen aloitteesta on saatu pieni tila urheiluosastoa varten Kuuromykkäin lehdessä toimituksen hyväntahtoisuudesta ja ymmärtämyksestä. Viime vuonna meidän juhlan urheiluhistoriallinen tapaus ja poikien «Kuuromykkäin Olympialaisissa» kunniakkaat voitot ovat antaneet meille yhä enemmän yllykettä ja intoa ponnisteluihin. Olkoon tuo vaatimaton otsake tunnusmerkkinä suomalaisille k. m. urheilijoille alkaneen vuoden aikana. Siis työhön ja toimeen kuuromy-

mykkäurheilijat! Urheiluosaston toimitustehtäviä hoitavat yhteisesti M. Mikkolainen Tampereelta ja E. Karilas Helsingistä. Urheilu-uutiset tai -kirjoitukset ovat lähetettävät osoitteella: *Eino Karilas, Helsinki, Kristianinkatu 14.*

Kotimaasta.

Johtaja Kustaa Killisen hautaus oli tammik. 16 p:nä Vainajan kotoa läksi liikkeelle klo 1½ 2 saattue, jossa paitsi omaisia ja läheisiä ystäviä, oli Kuopion kuuromykkäin, yhteiskoulun ja kansanopiston oppilaat sekä kaupungin valtuuston, eri järjestöjen ja yhdistysten edustajat. Tuomiokirkossa otettiin arkuu surumarssilla vastaan ja saatettiin koristettuun alttarikuoriin. ruumiinsuonauksen toimitti vainajan lanko, piispa J. R. Koskimies, puhuen samalla vainajan muistolle. Syntyneenä Pohjanmaan lakeuksilla oli hän tästä maakunnasta imenyt veriinsä isänmaanrakkautta ja syvää vastenmielisyyttä kaikellaista sortoa ja orjuutta vastaan. Pohjanmaan poikana ei hän tahtonut kuluttaa itseään mahdottomissa haaveiluissa. Hän oli nähnyt hylläyistä soista raivattavan leivettä sarkoja ja saanut tästä sekä tahtoa että tarmoa työskennellä valtion ja yhteiskunnan parhaaksi.

Ruumiinsuonauksen jälkeen alkoi seppelten laskeminen. Niitä laskettiin m. m. Kuopion kuuromykkäin koulun opettajain, kuuromykkäöppilaiden, kuuromykkäin yhdistyksen, Kuopion kaupungin valtuuston, suojeluskunnan, maistraatin, maaherra K. Ignatiuksen ja Suomen kaupunkilaiton puolesta. Edelleen laskettiin seppeleitä Pohjois-Savon kansanopiston, Kuopion rahatoimikamarin, kaupungin suomalaisen yhteiskoulun ja rakennuskonttoorin, Palovakuutusosakeyhtiö Pohjolan, Kuopion vapaaehtoisen palokunnan, Suomen kaupunkien ja maalaiskuntien keskuslainarahaston, virkamiesyhdistysten keskusliiton ja lukuisien muiden yhdistysten puolesta. Senjälkeen laskivat seppeleensä vainajan lähimmät omaiset. Arkun kantoivat kotoa ruumisvaunuihin lähimmät omaiset sekä kirkkoon kaupungin valtuusmiehet ja kirkosta ruumisvaunuihin huomattavimmat kaupunkilaiset. Kuopion suomalaisen yhteiskoulunopettajain puolesta ilmoitettiin perustettavan vainajan nimeä kantava stipendirahasto varattomien oppilaiden hyväksi. Tähän yhtyivät yhteiskoulun toverikunta ja Kuopion suomalainen säästöpankki. Myös ilmoitettiin *aistivalliskouluun opettajain ja aistivallisyhdistysten* perustavan vainajan nimeä kantavan stipendirahaston. Vainajan omaiset ilmoittivat myös keräävänsä varoja kuuromykkäkoulun perustamaan stipendirahastoon. Hautajaistilaisuudessa, jota Kuopion suojeluskunnan ja vapaaehtoisen palokunnan kunniavartiot lippuineen kunnioittivat, esitettiin myös runsaasti laulua ja soittoa.

Ilmajoella, Talonkauppa Talollisen poika Jooseppi Peltolä osti Mikkalan talon ulkorakennuksineen 4 ½ tynnyrin alan maatilaa ja metsän jotka maksavat yhteensä 11,500 mk. —

Tapaturma. Joulukuun 1 p:nä putosi turkulainen rouva *Wilhelmiina Vanne* ollessaan työssä Barkerin pumpulitehtaassa korkealta portailta sillä seurauksella että hänen oikea käsivartensa olkapään kohdalta meni sijoiltaan pois. Loukaantunut vietiin heti sairaalaan sidottavaksi ja hoitettiin sitten kotona.

Riihimäeltä. Joulujuhlaansa ja samalla uuden vuoden vastaanottoa juhlimaan kokoontuivat Riihimäen piirin kuuromykkä Pelastusarmeijan huoneustoon. Juhliloita oli saapunut monelta eriseudulta lähes puoleensataan nouseva joukko. Ohjelma oli monipuolinen m. m. joulukokouk-

kokin poikkiesi juhliloita tervehtimään ja lahjojaan jakamaan. Yhdistyksen hyvät emännät pitivät hyvää huolta juhlijain kestitsemisestä monella makealla suupalalla, josta heille suuri kiitos! Aika riensi nopeaan määrän hetkeen ja niin erottiin mielet virkistyneinä hauska juhlasta.

Viipurin kuuromykille saapuu past. H. Nyberg pitämään hartaushetkiä y. m. helmikuun 18 ja 19 p:nä Koonnutaan kansakoululla, missä ennenkin, lauantaina helmik. 18 p., kl. 6 i. p. Sunnuntaina 19 p:nä pidetään H. p. ehtoollinen kirkossa.

Avikin vanhainkoti Hyvinkäällä on saanut seuraavia lahjoituksia: Turun k. m. yhdistys 128 mk.; Porvoon k. m. yhdistys 190 mk.; Viipurin k. m. yhdistys 210 mk.; Vaasan k. m. yhdistys 170 mk.; Helsingin k. m. yhdistys 530 mk.; hra ja rouva Westling Imatra 50 mk.; neiti Montin Helsinki 50 mk.; Tyyne Lahti Amerikasta 22 mk.; ja Antti Virta Amerikasta 19 mk. 50 p.; Rik. Peltonen Mäntsälä 50 mk.

Turun Kuuromykkäin Urheilu seura „Valpas“ piti syyskuun 10—11 p:nä 1921 jäsenten väliset syyskilpailut Urheilupuistossa. Urheilulajit ovat nimittäin 100 metr. ja 400 metr. juoksut. Kuulan työntö, Kiekon ja Keihäänheitto, Korkeus ja pituushyppy ja Kolmiloikkaus.

Pisteitä saivat seuraavat: I palk. A. Holmström 10 pist. II palk. A. Heinonen 21 pist. III palk. E. Hollo 32 pist. IV palk. J. Elmen 34 pist. V palk. K. Järvinen 37 pist. 100 metr. juoksussa naisille. I palk. Margit Winstén 15,9 sek. II palk. Dina Järvinen 17,9 sek.

»Valppaan» jäsenten väliset viestijuoksukilpailut pidettiin 30 p:nä lokakuuta. Ne jäsenet jotka asuvat Aurajoen itäpuolella, muodostavat juoksujoukkueen ja ne jotka länsipuolella, oman joukkueen. Juoksupituus on 1,000 m. 5×200 m. Ensimmäiseksi tuli Aurajoen länsipuolen joukkue, V. Kallio, L. Wigren, F. Vuorinen, K. Järvinen ja J. Lehtimäki, aika oli epäselvä. Ja toiseksi oli itäpuolen E. Savisaari, E. Raitanen, B. Kaski, E. Hollo ja A. Holmström. Aika oli 2 min. 43 sek.

Tämä kilpailu on aivan ensimmäinen kerta Turussa „Valppaan” jäsenille?

Lukijoillemme.

Kuuromykkäin Lehti ilmestyy nyt ensi kerran uutena vuotena 1922. Sentähden se toivottaa nyt onnellista uutta vuotta

kaikille lukijoilleen ja ystävilleen. Oletteko jo tilanneet Kuuromykkäin lehden vuodeksi 1922? Monet ovat jo sen tehneet, mutta monet eivät ole vielä lehteään tilanneet. Jos olette unohtaneet lehden tilauksen, niin kiirehtikää nyt pian lähettämään lehden toimitukselle Helsinkiin tilaushinta 10 mk. tahi menkää pian postikonttoriin tilaamaan lehti. Tammikuun numero lähetetään vielä kaikille entisille tilaajille, mutta sitten lehden lähettäminen loppuu niille, jotka eivät ole lehteä tilanneet täksi vuodeksi.

— Kiitämme lämpimästi kaikkia, jotka viime vuonna muistivat lähettää lehdellemme kirjoituksia, uutisia y. m. Toivomme, että kuuromykkä, heidän opettajansa ja matkapappinsa tänäkin vuonna (vielä enemmän kuin ennen) muistaisivat lehteämme. Sillä tavalla se tulee paremmaksi ja monipuolisemmaksi.

Onnellista Uutta Vuotta 1922.

Helsinki: John Sundberg, Eino Karilas perheineen, Sulo Vuokko, Emma Lehto, Jussi Luomajoki, V. Salomaa perheineen, Wihtor Nurmo, Lauri Mikkola, Marina Januschkovskaja, Tyyne Roine Josef Sedler perheineen, Georg Örn, Axel Norstedt, Olga Aalto, Rudolf Elovaara perheineen, Kaarlo Mikkola, Siiri ja Fabian Mattila, Väinö Rantanen, Viho Salovaara, Emilia From, Maiju Mikonsaari, Helmi ja Huugo Nyberg.

Tampere: »Solveig» & »Tuula», Fanny Granfors, Ester Sillanmäki, Armas ja Tyyne Huupponen, Aug. ja Sofia Helminen, Saara ja Kalle Helén, Siiri Talvia, Aarne Palomäki, Miina ja John Karlstedt.

Turku: H. Kauppinen, E. Savisaari, L. Wigren, Fanny ja Edi Manelius, Armas Wilkki, Hilda Mäenpää.

Kuopio: Silja Martikainen ja Jussi Väisänen, Otto Hämäläinen perheineen, Aarne Holopainen, Yrjö Karppinen, Eriika Blomberg, Rurik Pitkänen, Fanny Pekkarinen, Antti Jokelainen.

Salo: I. Ojala, H. A. Hakala, K. Blomberg, O. Tuominen.

Forssa: Maria Keskinen, Väinö Keskinen, Elisa Hast, Tilda Rehumäki, Manda Utter, Lauri Lilja.

Lydia & Lauri Vainola, Hausjärvi; Ester Laakso, Hyvinkää; A. J. Heinonen, Halikko; Warma ja Kustaa Kanervo, Lieto; Augusta Räisänen, Peltosalmi; J. Leivonen perheineen Vaasa; W. Ilmanen, Piikkiö; S. Heikkilä, Vehmaa; Anna Parviainen ja Edla Kaasinen, Värtsilä; Saimi Vanhala, Soini; Hilma Niinikoski, Joutsa; Osmo, Tyyne ja Vihtori Harsunen, Vaajakoski; Eelin Ojaniemi, Peräseinäjoki; Tilta Vassi, Vesilahti; Katri, Olga, Saara, Eerik ja Matti Iso-Ettala, Kodisjoki; Yrjö Varjonen, Askainen; Elmiina Makkonen, Sääminki; Maria Rajala, Töysä; Sandra Lahnalampi, Asikkala; Olga Väättänen, Enso; Tyyne Lahti, Amerika, Toivola; Roosa Knuutila, Pori; Matti Hämäläinen, Viitasaari; Adolfin Rintala, Korttesjärvi; Hilda Grönlund, Kemi; Anna Puttila, Hilda ja Lenni Mäkelä, Iitti; Kosti Remmi, Kustaa Leppänen, Paavo Laaksonen, Lahti; Emil Jokilampi, Herrala; Sandra Niemelä, Vesilahti; Janne Pääkkönen, Kallislampi; Iivari Määttä, Kajaani; Aino Roukkio, Oripää; Rik. Peltonen, Mäntsälä; Suoma Sillanpää, Rauma; Yrjö, Jukka, Ida ja Hannes Ylén, Eeva Myllylä, Hämeenlinna; Saimi Sinkkonen, Mänttä; Emil Ahola, Mikkeli; Lempi Oksanen, Masku; A. Hartikainen, Salmi.

Hankkikaa myös uusia tilaajia lehdelle, niin sen varat tulevat paremmalle kannalle.

Lähdemme siis toivovalla mielellä uutta vuotta kulkemaan.

Huom! Kaikki Kuuromykkäinlehteä koskevat kirjeet ovat osoitettavat: *Helsinki, Johanneksentie 4, past. H. Nyberg.* (Elkää kirjoittako osoitteella Rikardinkatu 2).

Toimitus.

Haaraosastoillemme!

Odotamme haaraosastoillamme vuosikertomuksia viime vuoden toiminnastamme. Nämä vuosikertomukset ovat kirjoitettavat niille *kaavakkeille*, joita jo viime vuoden alussa lähetimme jokaiseen haaraosastoon. Jos kaavakkeet ovat loppuneet jossakin k. m. yhdistyksessä, niin saa niitä tilata uusia past. Nybergiltä Helsingistä.

Samoin pitää yhdistysten lähettää vuosimaksu (2 mk.) jokaiselta jäseneltään, joka ei ole Kuuromykkäin Liiton vakinainen jäsen.

H. Nyberg.
os. Johanneksentie 4.

Tilatkaa Kuuromykkäinlehti v. 1922.

Kuuromykkäinlehti ilmestyy vuonna 1922, samankokoisena ja samaan suuntaan toimitettuna kuin tähänkin asti. Se sisältää opettavaa, hyödyllistä ja huvittavaa lukemista kuuromykille ja heidän ystävilleen. Siihen otetaan tietoja sekä kotimaan että ulkomaittenkin kuuromykkäin elämästä ja harastuksista. Lehti koettaa voimainsa mukaan seurata heidän rientojaan. Myöskin hankitaan lehteen kuvia, niin paljon kuin varat näin kalliina aikana sallivat.

Jokaisen kuuromykän pitää tilata oma lehtensä! Ja jokaisen kuuromykän pitäisi hankkia lehdelleen uusia tilaajia tuttavainsa ja sukulaistensa (kuulevain) piiristä.

Kuuromykkäinlehti ilmestyy kerran kuukaudessa 8-sivuisena. Tilaushinta on 10 markkaa.

Lehteä voi tilata kaikista postikonttoreista maalla ja kaupungissa. Myös voi tilauksensa lähettää suoraan lehden toimitukselle, os. *Helsinki, Johanneksentie 4.*

K. m. koulujen oppilaat saavat lehden 5 mk., kun tekevät tilauksensa yhdessä jonkun opettajansa kautta.